

หนังสือเล่มนี้อุทิศแด่

ทุกคนที่อาจทำให้วันของคนอื่นแย่งลงได้
แต่กลับเลือกจะทำให้ดีขึ้นแทน
ขอบคุณ สิ่งที่คุณทำนั้นยิ่งใหญ่กว่าที่คุณคิดมาก

และถึงเจ้าชู้การ์ สไปซ์ และสמידจ์ แมวชุดปัจจุบันของผม
พวกแกเป็นตัวแสบที่น่ารำคาญซะมัด
แต่ฉันก็รักใบหน้าขบขมุขู๋ของพวกแกนะ

SAMPLE

1

ผมรู้เรื่องลงเจตตายแบบที่เหนือความคาดหมายที่สุด คือจากรายการข่าวเช้า*สคว็อก บ็อกซ์*ของซีเอ็นบีซี

ผมเปิดรายการ*สคว็อก บ็อกซ์*ทิ้งไว้ตามความเคยชิน สมัยที่ยังเป็นนักข่าวธุรกิจให้หนังสือพิมพ์*ซิดาโก ทริบูน* ผมมักจะเปิดรายการนี้ไว้ทุกเช้า สลับกับช่องบลูมเบิร์กและฟ็อกซ์ บิสซิเนส ขณะที่ผมกับเจนนี ภรรยาของผมเตรียมตัวสำหรับวันนั้นๆ เดียวนี้ผมไม่ค่อยได้ดูแล้ว ครูสอนแทนไม่จำเป็นต้องคอยติดตามสถานการณ์ตลาดเอเชียเพื่อทำหน้าที่พี่เลี้ยงเด็กนักเรียนเกรดเจ็ดในวิชาภาษาอังกฤษสักเท่าไร แต่มันเสียเดิมนี่แะยากจริงๆ

ดังนั้นเมื่อได้ยินชื่อ*เจค บอลด์วิน*ดังออกมาจากไอแพดที่เปิดไว้บนเคาน์เตอร์ครัว ผมเลยชะงักมือที่กำลังละเลงเนยถั่วบนขนมปังปิ้ง พร้อมกับการที่พิธีกรแอนดรูว์ รอสส์ ซอร์กินประกาศว่าลงเจตของผม มหาเศรษฐีพันล้านผู้รักสันโดษ เจ้าของเครือข่ายอาคารจอดรถใหญ่อันดับสามในอเมริกาเหนือ เสียชีวิตลงแล้วด้วยโรคมะเร็งตับอ่อนในวัยหกสิบเจ็ดปี

“ได้ยินหรือเปล่า” ผมพูดกับเพื่อนร่วมโต๊ะมือเช้าซึ่งไม่ใช่เจนนี เพราะเธอไม่ได้เป็นภรรยาผมอีกต่อไป แคมไม่อยู่ที่นั่นกับผมแล้วด้วย แต่กลับไปอยู่ที่บ้านเกิดในบอสตัน ออกเดทกับนักลงทุน และถ้าเชื่อตาม

สิ่งที่เห็นในอินสตาแกรม เธอกำลังใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการจัดแสงให้ดูดีตามสถานที่ท่องเที่ยวทั่วโลก ทุกวันนี้เพื่อนร่วมโต๊ะมือเช้าของผมคือเฮรา แมวสีส้มขาวผู้ปรากฏตัวออกมาจากพุ่มไม้หลังบ้าน หลังจากที่ผมระเห็จกลับมาอยู่บ้านสมัยเด็กเพราะเพิ่งหย่าร้างและตกงาน และแจ้งให้ทราบผ่านเสียงร้องเหมียวๆ ว่าต่อไปนี้จะอาศัยอยู่กับผม มือเช้าของเฮราคืออาหารแมวเหมียวมิคซ์ เธอกำลังกินมือเช้าอยู่บนเคาน์เตอร์กลางครัวและดูรายการ*สคว็อก บ็อกซ์*ไปพร้อมกับผม น่าจะกำลังพิจารณาว่าแอนดรูว์ รอสส์ ซอร์กินเป็นเหยื่อให้เธอตบเล่นหรือเปล่า

ผมไม่เคยรู้เลยว่าลุงเจคป่วย ยิ่งมะเร็งตับอ่อนยังไม่ต้องพูดถึง นี่เป็นโรคที่ล้มมหาเศรษฐีสตีฟ จ๊อบส์มาแล้ว (สมองของผมที่เข้าโหมคนักข่าวโดยอัตโนมัติเริ่มร่างคำโปรยสำหรับข่าวมรณกรรมของลุงขึ้นมาในหัว ผมเคยบอกหรือยังนะว่านิสัยเดิมนี่แกล้งจริงจัง) จะว่าไปไม่ใช่ว่าลุงเจคตั้งใจปิดบังผมหรอก แต่เป็นเพราะเขาไม่ได้ติดต่อมาเลยตั้งแต่ผมอายุห้าขวบ ลุงเจคกับพ่อของผมทะเลาะจนตัดขาดกันในงานศพแม่ผม ผมยังจำเสียงตะโกนได้รางๆ แล้วหลังจากนั้นลุงเจคก็เหมือนไม่มีตัวตนอยู่อีก พ่ออยากให้มันเป็นแบบนี้ ลุงก็คงเหมือนกัน เพราะเขาไม่มาร่วมงานศพของพ่อเลย

ผมไม่ได้นึกถึงลุงจนกระทั่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัยและเริ่มเขียนข่าวธุรกิจให้หนังสือพิมพ์*เดลี นอร์ทเวสเทิร์น* ก่อนพบว่าครึ่งหนึ่งของอาคารจอดรถในเมืองเอแวนสตันเป็นของบริษัทบีแอลพี บริษัทเอกชนที่มีลุงเจคเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่และควบคุมกิจการทั้งหมด ผมเคยพยายามขอนัดสัมภาษณ์เพราะนึกว่าตัวเองอาจพอมีเส้น แต่บีแอลพีไม่มีแผนกประชาสัมพันธ์หรือแม้แต่ข้อมูลติดต่อบนเว็บไซต์ด้วยซ้ำ ตอนผมแต่งงานผมไปเค้นที่อยู่ของลุงเจคมาจากพ่อและส่งการ์ดเชิญไปให้ เพราะอยากรู้ว่าจะเป็นยังไงต่อ ลุงไม่ได้มาแต่ส่งของขวัญมาให้ เป็นช้อนตักเบอร์รี่พร้อมข้อความปริศนา หลังจากนั้นผมก็เลิกนึกถึงเขา ลุงเจคแทบไม่มีตัวตนในหนังสือและไม่เคยปรากฏในข่าว เรื่องนี้เลยง่ายพอควร

ถึงอย่างนั้นการที่ลุงเจคไม่ทิ้งหลักฐานแสดงตัวตนไว้เลยทำให้ช่อง ซีเอ็นบีซีหัวหมุน ผมนั่งดูซอร์กินและน่าจะรวมถึงทีมเขียนบทพยายาม กระเสือกกระสนพูดคุยอะไรสักอย่างเกี่ยวกับชายที่ประจักษ์ชัดว่ามีความสำคัญ อย่างน้อยมหาเศรษฐีพันล้านก็สำคัญสำหรับซีเอ็นบีซีล่ะนะ แต่เขากลับ สร้างความมั่งคั่งขึ้นมาด้วยวิธีการที่เราใจน้อยที่สุด สตีฟ จ๊อบส์มอบเครื่อง แมคอินทอช ไอโฟน และเทคโนโลยียกระดับชีวิตอย่างไอแพดที่ผมกำลัง ใช้ดูรายการ*สคว็อก บ็อกซ์*ให้แกโลก แต่ลุงเจคมอบที่จอดรถให้ชาวบ้าน ร้านตลาด เพื่อเป็นการชดเชยเรื่องดราม่าที่ขาดหายไป ซีเอ็นบีซีจึงเชิญ นักข่าวจาก*พาร์กิง แม็กกาซีน* นิตยสารเฉพาะทางของสมาคมที่จอดรถ แห่งชาติมาให้สัมภาษณ์ และใช่ ทั้งสองอย่างที่ว่ามามีอยู่จริง

“โอ ให้ตายสิ!” ผมโผล่ออกมาเมื่อนักข่าวคนนั้นปรากฏตัว พร้อมปาขอบขนมปังปังทาเนยถั่วใส่ไอแพด มันกระเด็นออกจากหน้าจอ ทั้งรอยเปื้อนเนยถั่วไว้เล็กน้อย แล้วตกลงตรงหน้าเธอ เธอเงยหน้ามองผม อย่างงุนงง “นั่นไอปีเตอร์ รัส ตัวแสบไง” ผมอธิบายพลางโบกมือไปทาง ไบหน้าของปีเตอร์ที่ชัดว่าบันทึกด้วยกล้องไนต์วิจี้ ขณะเขาอธิบายว่า การตายของลุงเจคจะส่งผลกระทบยังไงต่อโลกของอาคารจอดรถอันแสน สำคัญ “หมอนั่นเป็นนักข่าวที่ห่วยแตก ฉันทู๊ด เพราะเคยทำงานกับเขา”

เธอไม่ได้ประทับใจอะไรด้วย เธอจัดการเศษขนมปังปังทาเนยถั่ว ขึ้นนั้นเข้าไป

ผมเคยทำงานกับ*รัสที่ซีคาโก ทรีบูน* และเขาก็เป็นนักข่าวที่ห่วยแตก จริงๆ จำได้ว่าผู้ช่วยบรรณาธิการในแผนกธุรกิจเคยทำท่าทำทางรัดคอเขา หลังจากที่เขาทำข่าวสำคัญพังพินาศ จนนักข่าวคนอื่นรวมถึงผมต้องเข้าไป ช่วยกันแก้ปัญหา เขาและผมถูกเลิกจ้างในเวลาไล่เลี่ยกัน แต่ที่ผมหงุดหงิด เป็นเพราะถึงตำแหน่งใหม่ในนิตยสาร*พาร์กิง แม็กกาซีน*จะถือเป็นการ ลดระดับลงมามาก แต่เขาก็ยังมีที่ยืนในวงการสื่อ ขณะที่ผมต้องมาเป็น ครูสอนแทนในเขตโรงเรียนเก่า ถึงจะมีเหตุผลอีกหลายอย่าง ทั้งเรื่องหย่า เงินหมด และพ่อป่วยจนต้องกลับมาดูแลพร้อมเลียแผลใจจากวิกฤตชีวิต

ของผมเอง แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความหงุดหงิดน้อยลงเลย ไอ้ปีเตอร์ รีสตัวแสบ ได้ออกรายการ*สคว็อก บ็อกซ์* ใช้ชีวิตอยู่ในวอชิงตัน ดี.ซี. ส่วนผมกลับกินขนมปังปิ้งอยู่ในบ้านที่โตมา แต่ตามหลักการแล้วไม่ได้เป็นเจ้าของ โดยมีแมวเป็นเพื่อนหนึ่งเดียว

“พอกันที” ผมพูดตัดบทขณะรีสอธิบายว่าเนื่องจากบีแอลพีเป็นบริษัทเอกชน การจากไปของเจ้าของจึงไม่น่าส่งผลกระทบต่ออย่างมีนัยสำคัญ ต่อราคาหุ้นของบริษัทที่จอร์จอื่น ๆ ในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งไม่น่าจะจริง แต่ไม่มีใครแม้แต่รีสหรือชอร์กินใส่ใจมากพอจะขุดคุ้ยหาข้อมูลต่อ แถมยังงัดพวกเขาที่กำลังจะตัดเข้าโฆษณาอยู่แล้ว นี่แหละผลงานชั่วชีวิตที่มหาเศรษฐีพันล้านทิ้งไว้ให้โลก เป็นรายงานข่าวธุรกิจยาวสองนาทิตี่ชวนให้สับสนเลื่อนตามด้วยโฆษณายาลดกรดในกระเพาะอาหาร

โทรศัพท์ของผมดังขึ้นในจังหวะนี้พอดี ถือเป็นเรื่องไม่ปกติในยุคแห่งการส่งข้อความ ผมก้มลงดูว่าใครโทรมา แอนดรูว์ แบกซ์เตอร์ เพื่อนเก่าของพ่อผมนั่นเอง เขาเป็นทนายและผู้จัดการมรดกซึ่งเกือบทั้งหมดก็คือบ้านที่ผมซุกหัวนอนอยู่นี้ ผมครางในลำคอ ไม่ว่าแอนดี้ต้องการอะไร นี่ยังเข้าเกินกว่าผมจะรับมือ ผมปล่อยให้โทรศัพท์โอนสายไปรับฝากข้อความเสียง แล้วจัดการขนมปังจนหมด

“ฉันดูเป็นไงบ้าง” ผมถามเฮรา วันนี้ผมไม่ได้แต่งเครื่องแบบครูสอนแทนตามปกติ ซึ่งประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตดูทางการ เสื้อกั๊ก และกางเกงสแล็กยี่ห้อดีคอกเกอร์ส แต่ใส่สูทตัวเก่ง อันที่จริงเป็นสูทตัวเดียวที่ผมมี ผมใส่ทั้งในงานแต่งของตัวเองกับงานศพพ่อ และไม่เคยเตะอีกเลย จริงๆ มันเกือบจะครบชุดแล้วนะ เพราะดูเหมือนตอนย้ายกลับมาอยู่บ้านพ่อ ผมทำรองเท้าหายไ้เลยต้องใส่รองเท้ายี่ห้อสเก็ตเซอร์สสีดำคู่เดียวกับที่ใส่ในงานศพพ่อแทน ตอนนั้นไม่มีใครสังเกตเห็น และผมก็ได้แต่หวังว่าวันนี้จะไม่มีใครเห็นเหมือนกัน “แกจะยอมให้เงินฉันสักคันรถใหม่ถ้าเห็นฉันแต่งตัวแบบนี้”

เฮราส่งเสียงร้องเบาๆ และกะพริบตาซ้ำๆ เป็นเชิงอนุมิติ แฉะ เธอต้องอนุมัติอยู่แล้ว เพราะเธอนั้นแหละที่เลือกเนกไทสีเขียวด้วยการลงไปนอนทับเส้นสีแดง หลังจากที่ผมวางทั้งสองเส้นไว้บนเตียงเพื่อตัดสินใจ

“ขอบใจนะ” ผมพูดกับแมวของตัวเอง “คำอนุญาตของแกคือสิ่งสำคัญที่สุดเหมือนเคยนั่นแหละ” เฮราดูพึงพอใจและกลับไปกินเหมียวมิกซ์ต่อ

ผมก้มมองนาฬิกาข้อมือ อีกยี่สิบนาทีก่อนจะถึงเวลานัด ในอีกยี่สิบนาทีนี้ ผมจะได้รู้สึกที่ว่าชีวิตในช่วงหลายปีต่อจากนี้จะเป็นยังไง ผมต่างจากลูกเจดตรงที่ไม่ต้องการเงินหลายพันล้านดอลลาร์เพื่อบรรลุเป้าหมายในชีวิต แค่ไม่กี่ล้านก็พอแล้ว

เบลินดา แดร์โรลก้มมองจอมคอมพิวเตอร์ “เอาละค่ะ คุณฟิตเซอร์ คุณต้องการสินเชื่อบริษัทจำนวน...สามล้านสี่แสนดอลลาร์ใช่ไหม”

“ใช่ครับ” ผมตอบขณะนั่งอยู่ในห้องทำงานของแดร์โรลในตึกธนาคารแบร์ริงตัน เฟิสต์ เนชั่นแนล เซฟวิงส์ แอนด์ โฉน ซึ่งเพิ่งปรับปรุงใหม่หลังถูกซื้อกิจการโดยเซอร์ทรัสต์ บริษัทการเงินยักษ์ใหญ่ในชิคาโกที่ชอบไล่ซื้อธนาคารท้องถิ่นแล้วคงชื่อเดิมไว้ เพื่อให้ทุกคนคิดว่ายังติดต่อกับกิจการท้องถิ่น ไม่ใช่ซื้อสุญญากาศการเงินไม่รู้หน้ารู้ตา ตึกนี้ยังอบอวลด้วยกลิ่นสีใหม่และกลิ่นสารเอสเทอร์ที่ระเหยจากพรมเกรดดีซึ่งเพิ่งปู

ผมมาถึงก่อนเวลานัดเล็กน้อย แดร์โรลแนะนำตัวตอนที่เดินเข้ามา ก่อนบอกว่าผมดูหน้าคุ้นๆ แล้วเราก็นึกขึ้นได้ว่าเธอเข้าโรงเรียนมัธยมแบร์ริงตันตอนผมเรียนปีสุดท้ายพอดี เธอยังจำได้ว่าผมเคยถูกทำโทษตอนเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ของโรงเรียน เพราะไปลงข่าวเรื่องคุณคินเคด ครูสอนพืชคณิตชั้นเกรดเก้าว่าเป็นเอเยนต์ค้ายาไอซ์รายใหญ่ที่สุดในโรงเรียน ผมถูกสั่งพักการเรียนเนื่องจากไม่ยอมเอาข่าวไปให้ครูที่ปรึกษาตรวจก่อนพิมพ์ ส่วนคุณคินเคดถูกจำคุกหกปีที่เรือนจำบักมัตต์รีเวอร์ฐานครอบครองและจำหน่ายยาเสพติด ผมว่างานนี้ผมเป็นฝ่ายได้กำไร

แดร์โรลถามผมว่ายังทำงานเขียนอยู่หรือเปล่า ผมบอกเธอไปว่า กำลังปั่นนิยายอยู่เล่มหนึ่ง เป็นคำโกหกมาตรฐานนะ

“คุณต้องการเงินกู้เพื่อทำธุรกิจในเมืองแบร์ริงตันใช่ไหมคะ” แดร์โรลถามต่อ

“ใช่ ผมอยากซื้อผับแมคดูกัลส์”

“โอ!” แดร์โรลละลายจากคอมพิวเตอร์มามองผม “ฉันชอบแมคดูกัลส์มากเลยล่ะ”

ผมพยักหน้ารับ “ใครๆ ก็ชอบ” ผับแมคดูกัลส์อยู่คู่เมืองแบร์ริงตันมาหลายทศวรรษ ตั้งอยู่หัวมุมในท่าเลทองย่านใจกลางเมือง ขณะที่ร้านอาหารและบาร์อื่นๆ รอบข้างพากันเปิดและปิดไปตามกาลเวลา แต่เบียร์เอลและมันฝรั่งทอดจานพูนไม่เคยตกยุคเลยในแถบชานเมืองชิคาโก

“ฉันประเดิมเหล้าแก้วแรกที่นี่” แดร์โรลพูด “เอ่อ หมายถึงแก้วแรกที่ดีแบบถูกกฎหมายนะ” เธอแก้ประโยคใหม่

ผมพยักหน้าอีกครั้งก่อนย้าว่า “ใครๆ ก็ทำแบบนั้น”

“คุณรู้ไหมว่าทำไมพวกเขาถึงขายกิจการ”

“เศรษฐกิจแย่ ธุรกิจเลยโดนไปด้วย แกรมเบรนแนน แมคดูกัลก็อยากเกษียณ แต่ไม่มีลูกคนไหนอยากรับช่วงต่อธุรกิจเลย” ผมบอก “นี่คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นเวลาลูกของคุณเรียนมหาวิทยาลัยกันหมด พวกเขาไม่อยากมานั่งบริหารผับหรอก”

“คุณเองก็จบมหาวิทยาลัยมาไม่ใช่เหรอ” แดร์โรลถาม

“ใช่ครับ แต่ไม่เหมือนลูกๆ ของเขาที่จบหมอกับบริหารธุรกิจ ผมจบวารสารศาสตร์มานะ” ผมตอบ

แดร์โรลพยักหน้า “เข้าใจแล้วค่ะ” เธอเหลือบมองข้อมูลบนหน้าจอ “สรุปคือคุณจะซื้อทั้งผับ...”

“ทั้งผับ ร้านอาหารข้างๆ และตัวตึกที่ทั้งสองร้านตั้งอยู่ เบรนแนน แมคดูกัลขายเหมา ทุกอย่างยังเปิดกิจการ สิ่งที่ผมต้องทำคือเดินเข้าไปเท่านั้น”

“คุณมีประสบการณ์บริหารผับหรือร้านอาหารมาบ้างไหม”

“ไม่เลย” ผมยอมรับ “แต่ที่แมคดูกัลส์มีพนักงานและผู้จัดการพร้อมอยู่แล้ว”

แดร์โรลขมวดคิ้วเมื่อได้ยิน “ธุรกิจกลุ่มนี้มีความเสี่ยงเสมอ ร้านอาหารเล็กกิจการกันอยู่ตลอด ต่อให้มีผู้จัดการและพนักงานที่เชี่ยวชาญก็ตาม แถมช่วงนี้ก็เป็นช่วงที่ธุรกิจพวกนี้ยิ่งเสี่ยงมากขึ้นไปอีก”

“แน่นอน” ผมเห็นด้วย “แต่คุณพูดเองว่าเหล่าถูกกฎหมายแก้วแรกของคุณอยู่ที่แมคดูกัลส์ มันเป็นสถาบันของชาวแบร์ริงตัน คนที่นี้อยากให้มันอยู่คู่เมืองต่อไป ผมเองก็อยากให้มันอยู่ต่อเพื่อพวกเขา ผมไม่ได้บอกว่าไม่มีความเสี่ยง ตอนเป็นนักข่าวให้ชิคาโก ทริบูน ผมทำข่าวธุรกิจท้องถิ่นอยู่สองสามปี เลย์รูตีว่าวงจรของร้านอาหารเป็นยังไง แต่แมคดูกัลส์นี่แหละคือสิ่งที่ใกล้เคียงกับคำว่าของตายที่สุด ให้ตายสิ ผมไม่คิดจะเปลี่ยนชื่อผับด้วยซ้ำ”

แดร์โรลรื้อวลังบนคีย์บอร์ดก่อนหนึ่งไปครุ่นหนึ่งเพื่ออ่านสิ่งที่อยู่บนจอ “ประกาศขายในเว็บไซต์โลว์ล้งราคาตึกนี้ไว้ที่สามล้านสี่แสนดอลลาร์” เธอพูด “คุณกำลังขอยื่นกู้เต็มจำนวนเลยนะคะ”

“ใช่ครับ”

“คุณจะไม่วางเงินดาวน์ขั้นต่ำเลยเหรอ”

“ผมอยากกินเงินเอาไว้ล่ะ” ผมตอบ “สำหรับเหตุการณ์ไม่คาดฝัน ข้อผิดพลาดบางอย่างที่มักโผล่มาเซอร์ไพรส์ในนาที่สุดท้าย โดยที่ผู้ขายไม่ได้แจ้งไว้และตอนตรวจสอบอาคารก็ดันรอดหุรอดตาไป”

แดร์โรลเม้มปากเมื่อได้ยินแบบนี้แต่ไม่ได้พูดอะไร ผมพอจะเดาออกว่าทำทางนั้นหมายถึงอะไร เธอคงเริ่มคิดแล้วว่าผมน่าจะกำลังพ่นเรื่องไร้สาระใส่เธออยู่ จึงคลิกเปิดหน้าต่างใหม่อีกบาน “คุณลงรายการบ้านของคุณไว้เป็นหลักทรัพย์ค้ำประกัน”

ผมพยักหน้า “ใช่ครับ บ้านเลขที่ 504 ถนนเซาท์คูก มันเคยเป็นของพ่อแม่ผม ตอนนี้อยู่ที่นั่น ธนาครแบร์ริงตัน เฟิสต์ เนชั่นแนลเคยเป็น

เจ้าหน้าที่งานบ้านหลังนี้ก่อนพอผมจะส่งค่างวดจนครบ” ผมไม่ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าพ่อเอาเงินประกันชีวิตของแม่ที่ได้หลังเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์มาใช้ปิดยอด นี่ไม่ใช่รายการอเมริกาส์ ก็อต ทาเลนส์ ผมไม่อยากแชร์เรื่องราวดราม่าน้ำตานอง “ในเมื่อคุณเปิดเว็บไซต์โลว์ค่างไว้ คุณน่าจะเห็นว่าตอนนี้พวกเขาประเมินมูลค่าน้ำบ้านไว้ที่ประมาณแปดแสนดอลลาร์”

มีเสียงรัวคีย์บอร์ดจากแดร์โรลอีกสองสามครั้ง “ฉันเห็นว่าตอนนี้บ้านหลังนี้อยู่ในความดูแลของกองทรัสต์นะคะ”

เวอร์แล้ว ผมคิดในใจ เธอคงเลิกค้นจากเว็บไซต์โลว์แล้วไปหาข้อมูลนั้นมาจนได้

“ใช่ กองทรัสต์ของครอบครัว” ผมตอบ

“คุณเป็นผู้จัดการมรดกหรือเปล่า”

“ผมเป็นผู้รับผลประโยชน์”

“ผู้รับผลประโยชน์เหรอ”

“ยังมีพี่ๆ ของผมอีกนะ”

“เข้าใจแล้ว มีกันกี่คนคะ”

“สามคน”

“พวกเขายินยอมให้นำบ้านหลังนี้มาใช้เป็นหลักทรัพย์ค้ำประกันใช่ไหม”

“เราหารือกันเรื่องนี้แล้ว และพวกเขาก็ดูจะเห็นดีด้วย” ผมโกหกคำโต

แดร์โรลจับสังเกตได้ว่าผมเลือกตอบยาวเหยียดในเรื่องที่ควรตอบแค่ใช่ ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อตัวผมเลย “ฉันคงต้องขอเอกสารยืนยันเรื่องนี้จากผู้จัดการมรดก ต้องมีการรับรองสำเนาถูกต้อง และควรมีลายเซ็นของพี่น้องคุณด้วย” เธอพูด “คุณคิดว่าจะส่งเอกสารนี้ให้ฉันภายในสองสามวันได้ไหมคะ”

“ผมจะรีบจัดการ”

แดร์โรลจذب้นทีกคำตอบที่ไม่ค่อยจะเป็นการยืนยันนี้ไว้ “มีปัญหอะไรในการขอเอกสารหรือเปล่าคะ”

“ซาร่าห์ พี่สาวของผมไปเที่ยวพักร้อนนะ” ผมบอก ซึ่งใครจะไปรู้ละอาจเป็นเรื่องจริงก็ได้ ซาร่าห์ชอบเที่ยวจะตายไป “เธอไปเกาะเล็กๆ สักแห่งในฮาวาย รีสอร์ทที่นั่นจะยึดมือถือทันทีที่ไปถึง”

“ฟังดูวิเศษมากสำหรับฉัน” แดร์โรลพูด “แต่มันทำให้สถานการณ์ของคุณในตอนนี้อย่างยากทีเดียว” เธอวางมือลงบนโต๊ะด้วยท่าทีเด็ดขาดจนผมไม่คิดว่าเป็นสัญญาณที่ดี “คุณพิตเซอร์ ฉันจะพูดตามตรงเลยแล้วกัน ตอนนี้อัฒนาการแบร์ริงตัน เฟิสต์ เนชั่นแนลมีเจ้าของใหม่แล้ว...”

“เซอร์ทรีสต์สินะ” ผมแทรก “ผมเคยทำข่าวเกี่ยวกับบริษัทนี้ตอนยังเป็นนักข่าว” ซึ่งเป็นเรื่องจริง และผมก็ไม่ได้มองบริษัทนี้ดีเท่าไรนัก เซอร์ทรีสต์อาจยังไม่บรรลุความฉิบหายวายป่วงทางการเงินในระดับเดียวกับธนาคารเวลส์ ฟาร์โก แต่ไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่ได้พยายาม

แดร์โรลพยักหน้ารับก่อนพูดต่อ “นโยบายการปล่อยกู้ของเซอร์ทรีสต์เข้มงวดกว่าที่ในตอนก่อนถูกซื้อกิจการ เราอยากส่งเสริมการเป็นเจ้าของธุรกิจในท้องถิ่น แต่ก็ต้องตรวจสอบปัจจัยพื้นฐานให้รัดกุมขึ้นด้วย คุณกำลังขอให้เราอนุมัติเงินกู้หลายล้านดอลลาร์โดยไม่มีการวางเงินดาวน์ขั้นต่ำด้วยซ้ำ แถมยังค้ำประกันด้วยสินทรัพย์ที่คุณไม่มีอำนาจครอบครองเพียงคนเดียวอีก”

“คุณเลยจะปฏิเสธใช่ไหม” ผมลองหยั่งเชิง

“เปล่าหรอก ฉันแค่จะบอกว่าเป็นเรื่องยาก ฉันไม่มีอำนาจอนุมัติเงินกู้จำนวนขนาดนี้ด้วยตัวเอง เลยต้องนำเรื่องเข้าคณะกรรมการสินเชื่อ ซึ่งจะประชุมกันทุกวันพฤหัสบดี ถ้าคุณส่งเอกสารจากผู้จัดการมรดกมาให้ฉันภายในสองสามวันนี้ก็ช่วยได้มาก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังยากอยู่ดี และหลังจากนั้นถ้าคณะกรรมการของเรายอมไฟเขียวให้ เรื่องก็ต้องผ่านการอนุมัติอีกชั้นหนึ่งที่เซอร์ทรีสต์”

“พวกเขาไม่เชื่อใจการตัดสินใจของคุณหรอก”

แดร์โรลยิ้มบางๆ “คงต้องพูดว่าพวกเขามีเกณฑ์การพิจารณาที่ต่างออกไปมากกว่า”

“สรุปคือไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็มีแนวโน้มว่าจะปฏิเสธ และต้องรออีกอาทิตย์ถึงจะบอกผลใช้ไหม”

แดร์โรลผายมือออกเป็นเชิงขอภัย “เป็นเรื่องยากจริงๆ” เธอย้ำ “ฉันจำเป็นต้องบอกคุณตามตรง”

“เอาเถอะ” ผมพูด “ผมตำหนิคุณที่พูดความจริงไม่ได้นี่”

“ฉันรู้ว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่คุณอยากได้ยิน” แดร์โรลบอก “พอจะมีใครที่คุณชวนมาเป็นหุ้นส่วนด้วยได้ไหม”

“คุณหมายถึงคนที่มีสถานะทางการเงินไม่เหมือนผมนะเหรอ” ผมแค้นหัวเราะในลำคอ “คนส่วนใหญ่ที่ผมรู้จักเป็นอดีตนักข่าวเหมือนผมนี่แหละ ถ้าไม่ไปเป็นบาร์เทนเดอร์ก็เป็นครูสอนแทนกันหมด”

“แล้วคุณทำอย่างไรอยู่ล่ะ”

“ตอนนี้ทำอย่างหลัง แต่ผมหวังว่าจะได้เลื่อนไปทำอย่างแรก”

“พี่น้องหรือญาติคนอื่นล่ะคะ บางทีพวกเขาอาจช่วยคุณก็ได้”

“พี่น้องของผมคงคิดว่าการยอมเอาบ้านมาค้ำประกันนี่ก็ถือว่ายุ่งเกี่ยวมากพอแล้ว” ผมพูดเลียงความจริงให้ดูดีที่สุดเท่าที่จะนึกออกในตอนนั้น “ผมมีลุงอยู่คนหนึ่งชื่อเจค เขาเป็นคนรวย”

“การมีลุงรวยๆ ไม่ใช่เรื่องแย่” แดร์โรลบอก “เขาอาจกำลังมองหาโอกาสในการลงทุนอยู่ก็ได้”

“เป็นความคิดที่ดี” ผมตอบ “โชคร้ายหน่อยที่เขาเพิ่งเสียชีวิต”

“ตายจริง” แดร์โรลพูดพลางแสดงสีหน้าเศร้าอย่างมีมารยาท “เสียใจด้วยนะคะ”

“ขอบคุณ”

“คุณสบายดีไหม”

“ผมไม่เป็นไร” ผมบอก “เราไม่ได้สนิทกัน เขาหายไปจากชีวิตตั้งแต่แม่ผมเสียตอนผมยังเด็กนูน”

“ไม่ได้จะเสียมารยาทนะคะ แต่...คุณพอจะทราบไหมว่าเขาทิ้งมรดกไว้ให้คุณบ้างหรือเปล่า”

“คงเป็นอะไรที่...เหนือความคาดหมายมาก” ผมตอบโดยใช้คำเลี่ยงความจริงอีกครั้ง

“เสียใจด้วยจริงๆ” แดร์โรลย้า “น่าเสียดายที่คุณไม่มีโอกาสถามเขาว่าสนใจลงทุนด้วยไหมก่อนเขาจะจากไป”

“คงเป็นอะไรที่อึดอัดน่าดู” ผมพูด “เรื่องจะออกมาเป็นยังไงนะ ถ้าผมเดินเข้าไปหาแล้วพูดว่าไคร้บ ลุงเจค โทษทีที่ผมไม่ได้โผล่หน้ามาให้เห็นเลยเกือบสามสิบปี ว่าแต่ช่วยเซ็นค้ำประกันเงินกู้สามล้านดอลลาร์ให้ผมหน่อยได้ไหม”

“อะไรก็เกิดขึ้นได้”

ผมส่ายหน้า “ผมค่อนข้างมั่นใจว่ารู้ผลลัพธ์ดี อีกอย่างผมก็ไม่ได้รู้สึกดีกับเขาเท่าไร ครึ่งสุดท้ายที่ผมติดต่อกับเขาจริงๆ คือวันแต่งงานของผม เขาส่งช้อนตักเบอร์รี่มาให้คู่หนึ่งเป็นของขวัญ พร้อมกับข้อความที่เขียนว่าสามปีหกเดือน”

แดร์โรลขมวดคิ้ว “หมายความว่ายังไง”

“ตอนนั้นผมก็ไม่รู้ มาเดาได้ในอีกสามปีครึ่งให้หลังตอนที่เมียยื่นฟ้องหย่ากันแหละ”

“บ้าไปแล้ว” แดร์โรลโพล่งออกมาแล้วรีบเอามือปิดปาก “ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไร ตอนนั้นปฏิกิริยาของผมก็ประมาณนี้เหมือนกัน แต่ก็ไม่นั่นแหละ ชาวดีคือผมยังเก็บช้อนตักเบอร์รี่คู่นั้นไว้หลังเราหย่ากันแล้วถ้าฉันก็เท่านั้นะครับ” ผมลุกขึ้นยืน

แดร์โรลลุกขึ้นตาม “ส่งเอกสารจากผู้จัดการมรดกมาให้ฉันด้วยนะคะ” เธอส่ายหัว

“ผมจะรีบจัดการ” ผมโกหกเธอเป็นครั้งสุดท้าย

“ขอให้โชคดีกับนิยาย” เธอพูดตามหลังตอนที่ผมเดินออกจากห้องทำงานไปแล้ว ผมมั่นใจว่าเธอไม่ได้ตั้งใจแทงข้างหลังผมด้วยคำพูดนั้นหรอก แต่ก็ยังรู้สึกเจ็บอยู่ดี

SAMPLE

2

ผมเดินจากบ้านมาที่ธนาคารเพราะระยะทางไม่ไกลมาก แล้ววันนี้ก็อากาศดี ที่สำคัญคือยังน่าสงสัยว่ารถนิสสัน แมกซิมา ปี 2003 ของพ่อจะวิ่งจากโรงรถไปถึงลานจอดของธนาคารที่ห่างออกไปสี่ร้อยเมตรไหวหรือเปล่า ผมกำลังเดินกลับบ้านและเพิ่งเลี้ยวเข้าถนนคูกตอนทีโทรศัพท์มือถือดังขึ้น

ผมโอดครวญแล้วกดรับสาย

“ผมไม่ขายบ้านหรอกนะ” ผมพูดใส่แอนดี้ แบ็กซ์เตอร์ นั่นคือสิ่งที่เขาพยายามเคี่ยวเข็ญให้ผมทำมาปีกว่าแล้วในฐานะผู้จัดการมรดกของพ่อ “สวัสดิ์เหมือนกัน ชาร์ลี” แอนดี้ตอบกลับ “ฉันรู้ว่าเธอไม่ได้จะขายบ้าน เพราะขายเองไม่ได้ มีแค่ฉันที่ขายได้ สิ่งที่คุณทำได้คือบอกฉันว่าในที่สุดเธอก็ยอมตกลงจะขายบ้านหลังนี้เสียที เหมือนที่พี่น้องคนอื่นๆ ของเธอทำกันหมดแล้ว”

“ผมไม่ทำแบบนั้นหรอก”

“ทำไมล่ะ”

“อย่างแรกเลย เพราะผมอยู่ที่นี้ไง”

“ฉันรู้ว่าเธออยู่ที่นั่น” แอนดี้ส่ายหัว “แกมอยู่ฟรีด้วย”